

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Westphal

Ławnicy: -----

Protokolant: st. sekr. sąd. Katarzyna Chudzińska

po rozpoznaniu w dniu: 11 maja 2017r. w T.,

sprawy z powództwa: Banku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

przeciwko: R. R. i I. R.

o zapłatę

I . zasądza solidarnie od pozwanych R. R. i I. R. na rzecz powoda Banku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwotę 77.804,42 zł (siedemdziesiąt siedem tysięcy osiemset cztery 42/100) z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP , nie więcej niż maksymalne odsetki za opóźnienie określone na podstawie art. 481§ 2¹ kodeksu cywilnego , od dnia 27 lipca 2016r. do dnia zapłaty ,

II. w pozostałej części oddala powództwo,

III. zasądza solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę 11.125,00 zł (jedenaście tysięcy sto dwadzieścia pięć) z tytułu zwrotu kosztów procesu .

Sygn. akt I C 2117/16

UZASADNIENIE

Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł pozew przeciwko I. R. i R. R. o zapłatę kwoty 77.804,42 zł. z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 27 lipca 2016 do dnia zapłaty.

Pozwany R. R. nie kwestionował ciężącego na nim zobowiązania, ale wnosił o rozłożenie w wyroku świadczenia na raty. Pozwana I. R. również nie podważała roszczenia (k. 44 v) .

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 14 lutego 2014r. między powodowym Bankiem, a pozwanymi została zawarta umowa pożyczki ekspresowej nr (...). Powstała zaległość w spłacie tego zobowiązania wynosząca 77.804,42 zł .

okoliczności bezsporne,

Pozwany pracuje wH. w ogrodnictwie. Zatrudnienie to ma charakter sezonowy . Prace wykonuje w sezonie wiosenno-letnim, w sumie przez okres od 6 do 8 miesięcy rocznie. Zdarza się, że pracuje przez 2 miesiące, a następnie jest w Polsce. Za wykonaną pracę pozwany otrzymuje od 3.500 do 4.000 zł za miesiąc. Jest to kwota po odjęciu kosztów utrzymania w H.. Wynagrodzenie pozwanego podzielone na cały rok wynosi około 2.500 zł. miesięcznie .

Pozwani I. R. i R. R. są po rozwodzie. Na pozwanego został nałożony obowiązek alimentacyjny wobec córki J. w wysokości 450 zł. miesięcznie . Wobec pozwanego został orzeczony nakaz opuszczenia mieszkania w P., w którym strony wcześniej wspólnie mieszkały . Gdy pozwany przyjeżdża do Polski, to już się w nim nie zatrzymuje. Mieszka wówczas u ojca lub u braci . Dokłada wówczas do rachunków i wyżywienia kwotę 400-500 zł miesięcznie. Oprócz zadłużenia wobec powodowego Banku, nie posiada innych tego typu zobowiązań.

dowód: przesłuchanie pozwanego k. 62 v, przelewy k. 51-54, wyroki k. 43 i 55, dokumenty PIT k. 66-69,

Pozwana pozostaje bez pracy i nie otrzymuje zasiłku. Centrum Pomocy (...) przygotowuje dla niej wnioski o upadłość konsumencką. Na co dzień utrzymuje się z alimentów, które pozwany płaci dla dziecka oraz ze świadczenia 500+ . Pozwana mieszka razem ze swoimi rodzicami. Nie przekazuje im żadnych kwot na opłaty i zakup węgla. Oprócz zobowiązania wobec powodowego Banku , pozwana ma także inne zadłużenia wynoszące około 6.000 zł. Leczy się psychiatrycznie i w związku z tym na leki wydaje około 50 zł miesięcznie.

wysłuchanie pozwanej

Sąd zważył , co następuje:

Okoliczności sprawy dotyczące udzielenia pozwanym pożyczki przez powoda, powstania zaległości w zapłacie oraz jej wysokości nie były kwestionowane przez pozwanych. Spór dotyczył natomiast tego, czy zaległość ma być rozłożona na raty, a w przypadku pozytywnej odpowiedzi- jaka ma być ich wysokość. Na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2017r. pozwany proponował raty wynoszące po 700 zł miesięcznie (k. 62 v) , a na rozprawie w dniu 11 maja 2017 r. – po 1.400 zł miesięcznie (k. 70) . Pozwana nie zgadzała się płacić jakiegokolwiek raty (k. 70) . Powód nie zgadzał się na proponowaną przez pozwanego wysokość rat (k. 62 v , k. 70 v) .

Zgodnie z art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych przypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie (...).

Sąd nie rozłożył świadczenia na raty z następujących przyczyn:

Odpowiedzialność pozwanych w niniejszej sprawie jest solidarna, co wynika z § 11 umowy (k. 14) . Zgodnie z art. 366 § 1 k.c. kilku dłużników może być zobowiązanych w ten sposób, że wierzyciel może żądać całości lub części świadczenia od wszystkich dłużników łącznie, od kilku z nich lub od każdego z osobna, a zaspokojenie wierzyciela przez któregokolwiek z dłużników zwalnia pozostałych (solidarność dłużników) . Z istoty solidarności wynika więc, że skoro powód wystąpił z roszczeniem przeciwko obojemu dłużnikom, to odpowiadają oni wobec niego tak samo. Nie może być więc zróżnicowania polegającego na tym, że tylko świadczenie pozwanego będzie rozłożone na raty . W niniejszej sprawie pozwana nie zgadzała się bowiem na jakiegokolwiek raty.

Poza tym, zaproponowane przez pozwanego raty są zbyt niskie. Należy pamiętać, że rozłożenie świadczenia na raty stwarza wyjątek od zasady polegającej na tym ,że jeżeli istnieją do tego podstawy, to wierzyciel może domagać się spełnienia całości zaległego świadczenia. Rozłożenie na raty powoduje natomiast konieczność dalszego oczekiwania przez niego na należne mu pieniądze. Wyrok w takim przypadku sprowadza się bowiem do tego, że sąd daje dłużnikowi możliwości spełnienia świadczenia na nowych zasadach, czyli w ratach. Nie mogą one być zbyt małe i nie mogą narażać wierzyciela na zbyt długie oczekiwanie na spełnienie świadczenia. Powód słusznie podkreślał ten aspekt rozłożenia na raty i zwracał uwagę, że przy proponowanej przez pozwanego ich wysokości będzie musiał czekać na spełnienie świadczenia przez 10 lat (k. 62 v) .

Rozłożenie świadczenia na raty ma dać pozwanemu realną możliwość spełnienia tego świadczenia . Zdaniem sądu jest natomiast mało wiarygodne , że pozwany rzeczywiście będzie płacił raty. Dotychczas nie uczynił on bowiem niczego, co mogłoby przekonywać o jego dobrej woli w tym zakresie . Całkowicie zaniechał spłaty zobowiązania wobec powoda. Argument ,że jego pełnomocnik kazał mu wstrzymać się z płatnościami do czasu zakończenia niniejszej sprawy (k. 70 v) nie jest przekonujący . Pozwany nie wpłacał kwot nawet o symbolicznej wielkości , a które mogłyby przekonywać, że ma

on rzeczywiście wolę uregulowania zobowiązania. Pozwany rzekomo odkłada pieniądze ,żeby dokonać większej wpłaty (k. 70 v) . Brak na to jakiegokolwiek dowodu . Pozwany nic na ten temat nie zeznał. Jeżeli rzeczywiście dysponuje on jakąś większą kwota , to nie wiadomo dlaczego dotychczas nic nie wpłacił .

O braku realnej możliwości wywiązania się z rat przekonuje także sytuacja materialna pozwanego. Nie wykonuje on stałej , regularnej pracy . Pozwany nie przedstawił żadnej umowy o pracę. Są miesiące, w których w ogóle jej nie świadczy. Jego dochody w przeliczeniu na skalę miesiąca wynoszą około 2.500 zł. Ze swoich zarobków ponosi on koszty zamieszkiwania u ojca lub braci , a także płaci alimenty dla córki. Zupełnie więc niewiarygodne jest to, że z tytułu rat mógłby płacić kwotę 1.400 zł miesięcznie. Pozostawałaby mu wtedy kwota 150 zł. O braku wiarygodności twierdzeń o możliwości płacenia takiej raty przekonuje także to ,że pozwany na wcześniejszej rozprawie deklarował kwotę 700 zł miesięcznie. Niezrozumiałe jest dlaczego w ciągu jednego miesiąca doszło do zmiany możliwości płacenia i to aż o 100 % , chociaż jego dochody nie uległy zmianie, co wynika chociażby z dokumentów PIT , przedłożonych na rozprawie w dniu 11 maja. Rodzi to uzasadnione obawy ,że składa on deklaracje bez pokrycia , skoro tak łatwo zmienia stanowisko .

Mając na uwadze powyższe rozważania, sąd nie uwzględnił wniosku pozwanego o rozłożenie świadczenie na raty.

Pozwany wykazał swoją sytuację materialną przy pomocy swoich zeznań oraz przedłożonych dokumentów. Sąd nie miał zastrzeżeń co do wiarygodności tych dowodów. Strona powodowa także ich nie kwestionowała. Stała natomiast na stanowisku, że wykazywana przez pozwanego sytuacja materialna nie daje podstaw do rozłożenia świadczenia na raty.

Sąd uwzględnił żądanie pozwu. Oddalenie powództwa „w pozostałej części” dotyczyło tego, że odnośnie odsetek sąd wprowadził zapis o treści „nie więcej niż maksymalne odsetki za opóźnienie określone na podstawie art. 481 § 2¹ k.c.” Zgodnie bowiem z tym przepisem maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie). Skoro więc w niniejszej sprawie powód dochodził odsetek umownych, to konieczne było wprowadzenie w wyroku tego ograniczenia.

Skoro pozwani przegrali sprawę, to na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i 99 k.p.c. zostali zobowiązani do zwrotu kosztów procesu powodowi. Składały się na nie : opłata od pozwu 3.891,00 zł. , wynagrodzenie pełnomocnika 7.200,00 zł i opłata skarbową od pełnomocnictw 34,00 zł - razem 11.125zł. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika wynika z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015r. , poz. 1804) . Solidarna odpowiedzialność pozwanych za koszty procesu znajduje postawę w art. 105 § 2 k.p.c.